

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA

SIFARA

HĽADAJ INDÍCIE

ODHAJ TAŠEŠTE

ZOSTAŇ NAŽIVE

FRAGMENT

Alchymistova šifra 1

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT

Kevin Sands
Alchymistova šifra 1
Copyright © Fragment, 2020

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ALBATROS **MEDIA**

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA
SIFRA

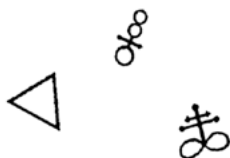

FRAGMENT

Text copyright © 2015 by Kevin Sands
Cover and interior art © Olga Zakis, 2017
All rights reserved.
Translation © Zora Sadloňová, 2020

ISBN 978-80-566-1695-6 (epdf)
ISBN 978-80-566-1696-3 (epub)
ISBN 978-80-566-1697-0 (mobi)

VAROVANIE:

Recepty a lieky z tejto knihy sa kedysi skutočne používali v lekárňach. Je na to dôvod, prečo sa dnes s nimi už nestretávame. Niektoré majú spornú účinnosť, iné sú nebezpečné a zopár z nich je dokonca smrtiacich. Takže, ako sa vraví: Neskúšajte to doma. Naozaj.

UŽ T⊕ ΠÁΠ.

Majster Benedikt povedal, že ho to vôbec neprekvapilo. Podľa neho som si bol už niekoľkokrát za posledné tri roky istý, že som to konečne odhalil, ale až deň pred mojimi štrnástymi narodeninami sa mi to zjavilo tak jasne, akoby mi pravdu pošepkal do ucha sám Boh. Môj majster sa domnieva, že na podobné udalosti by sa nemalo zabúdať, a tak som na jeho pokyn recept zapísal. Navrhol mi aj názov:

Najhlúpejší nápad vo vesmíre

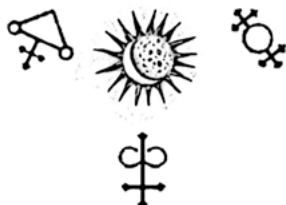
Christopher Rowe, učeň majstra Benedikta Blackthorna, lekárneň

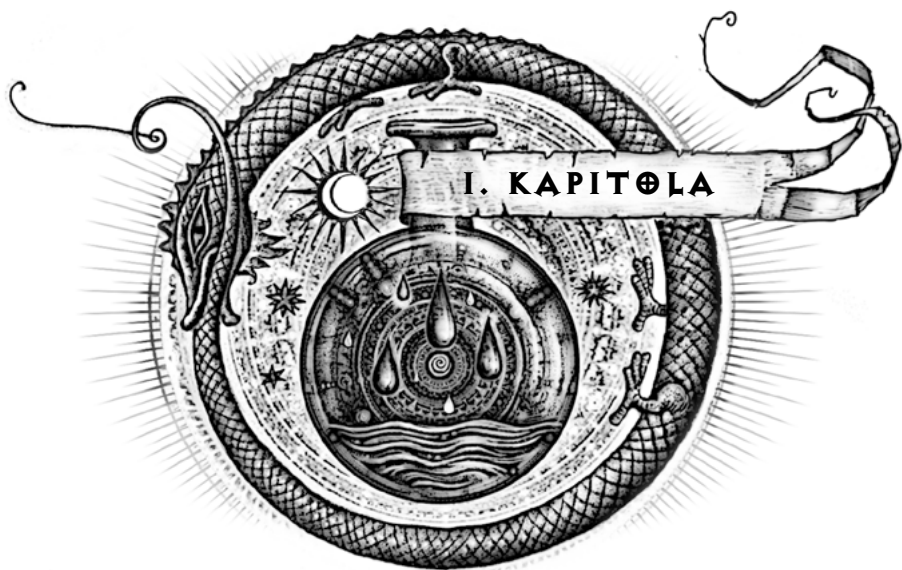
Postup prípravy:

Prehrabte sa v súkromných poznámkach svojho majstra.

Hľadajte recept, ktorého slová sa skrývajú za tajnou šifrou.

Vylúštite ju. Potom ukradnite potrebné prísady z majstrovho skladu. Nakoniec – a toto je najdôležitejší krok – vyhľadajte svojho najlepšieho kamaráta, chlapca s pevným charakterom a s rovnako zlým úsudkom, aký máte vy, a povedzte mu toto: Postavíme si delo.

P ostavíme si delo,“ povedal som.
Tom nepočúval. S jazykom vytŕčajúcim spomedzi zubov „
sa hlboko sústreďoval a pripravoval na zápas s vypchatým čiernym medvedom, ktorý stál v prednom rohu obchodu môjho majstra. Vyzliekol si plátennú košeľu a hrdinsky ju hodil cez lesklé antimónové poháriky na stole kúsok od ohňa. Z najbližšej dubovej poličky zobral glazované viečko z lekárskej nádoby – s Blackthornovým liekom proti bradaviciam, ako bolo napísané na nálepke – a držal ho pred sebou ako malý keramický štít. V pravej ruke zvieral valček na cesto a výhražne sa ním oháňal.

Tom Bailey, syn pekára Williama, sa vedel hrať na vojaka lepšie než ktokoľvek iný. Bol síce len o dva mesiace starší ako ja, ale už o tridsať centimetrov vyšší a s postavou kováča, no trochu vypasenou, keďže neprestajne kradol otcovi koláče. A v bezpečí majstrovho obchodu, ďaleko od vojnových hrôz, ako bola smrť, bolesť alebo hoci aj mierne pokarhanie, Tomova odvaha nepoznala hraníc.

Prebodával nehybného medveďa pohľadom. Drevená dlážka zavrzgala, keď priskočil na dosah jeho hrozivo zahnutých pazúr, odstrčil skrinku s kuriozitami, až zarinčala mosadz, a pozdvihol svoj zamúčený kyjak s náznakom zasalutovania. Meravá šelma odvetila nemým revom a jej dvojcentimetrové zuby vešteli smrť. Alebo prinajmenšom niekoľko minút vyčerpávajúceho leštenia. Sedel som vzadu na pulte, hompáľal nohami a klopkal koženými podpätkami o vyrezávané cédrové drevo. Mohol som si dovoliť byť trpezlivý. S Tomom ste niekedy museli byť trpezliví, pretože jeho mozog pracoval, ako si sám zmyslel.

„Myslíte, že mi môžete kradnúť ovce, pán Medveď?!“ zaburácal. „Dnes s vami nebudem mať zľutovanie!“ Odrazu sa zarazil, s valčekom zdvihnutým uprostred výpadu. Takmer som počul, ako mu medzi ušami cvakajú ozubené kolieska. „Počkať... Čože?“ Zmätene sa obzrel. „Čo si vravel?“

„Postavíme si delo,“ zopakoval som.

„Čo to znamená?“

„To, čo si počul. Ty a ja. Postavíme si delo. Chápeš?“ Roztiahol som ruky. „Bum.“

Tom sa zamračil. „To nemôžeme.“

„Prečo nie?“

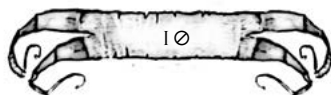
„Lebo ľudia nemôžu len tak stavať kanóny, Christopher.“ Povedal to tónom, akoby vysvetľoval zaostalému decku, prečo sa nemá dotýkať ohňa.

„Čo myslíš, ako vznikajú delá?“ odpovedal som na otázku otázkou. „Niektori ich stavia. Myslíš, že nám ich poslať Boh z neba?“

„Vieš, ako som to myslel.“

Dal som si ruky v bok. „Nechápem, prečo ťa to nenadchlo.“

„Možno preto, že nikdy nie si v prvej línii, pokiaľ ide o tvoje úžasné nápady.“

„Aké úžasné nápady? Čo tým chceš povedať?“

„Celú noc som vracal ten nápoj sily, ktorý si namiešal,“ odsekol. Naozaj mal dnes kruhy pod očami. „Ach, no prepáč.“ Prikrčil som sa. „Asi som tam dal veľa čierneho slimáka. Malo ho tam byť menej.“

„Malo tam byť menej všetkého.“

„Nebud' taká fajnovka,“ povedal som. „Vracanie je predsa zdravé. Obnovuje rovnováhu telesných štiav.“

„Mne vyhovuje, ako sú moje šťavy namiešané, aj bez vracania,“ zahučal.

„No tentoraz mám recept.“ Zdvihol som pergamen, ktorý bol opretý o minciar na doske pultu, a zamával som ním. „Naozajstný. Od majstra Benedikta.“

„A vari je delo na recept?“

„Nie celé delo. Iba strelný prach.“

Tom zmĺkol. Prezeral si nádoby okolo seba, ako keby medzi stovkami liečivých sirupov, bylínok a práškov bol aj liek, ktorý by ho mohol z tohto nejako vysekať. „To je nezákonné.“

„Poznať recept nie je nezákonné,“ namietol som.

„No vyrobiť strelný prach áno.“

To bola pravda. Strelný prach mohli miešať len majstri, a navyše držiteľia kráľovského povolenia. Ja som nebol ani jedno.

„A dnes chodí po uliciach lord Ashcombe,“ pripomenul Tom. To ma zarazilo. „Ty si ho videl?“

Tom prikývol. „Na Cheapside, v kostole. Mal so sebou dvoch vojakov.“

„Ako vyzeral?“

„Nepříjemne.“

Presne tak som si ho aj predstavoval. Lord Richard Ashcombe, barón z Chillinghamu, bol verný generál kráľa Karola a jeho londýnsky správca. Práve prenasledoval bandu zabijakov. Za

posledné štyri mesiace bolo zavraždených päť mužov vo svojich domovoch. Páchatelia ich zviazali, mučili a potom im rozpárali brucho a nechali ich vykrváčať.

Traja z nich boli lekárnici, čo spôsobilo, že som v noci videl vrahov v každom tieni. Nikto netušil, čo zamýšľajú, ale prítomnosť lorda Ashcomba znamenala, že kráľ ich chce naozaj zastaviť. Lord Ashcombe mal povest' muža, ktorý sa vie zbaviť nepriateľov Koruny – zvyčajne nabodnutím ich hláv na koly pred zrakmi verejnosti.

Napriek tomu sme až takí opatrní byť nemuseli. „Lord Ashcombe sem nepríde,“ upokojoval som Toma rovnako ako aj seba. „Nikoho sme nezabili. A nie je pravdepodobné, že by sa tu kráľov správca zastavil po odvar, nemyslíš?“

„A čo tvoj majster?“ spýtal sa Tom.

„Ten nijaký odvar nepotrebuje.“

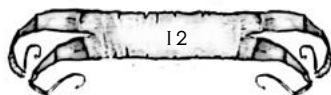
Tom sa zaškeril. „Tým chcem povedať, čo ak sa vráti? Čoskoro bude čas na večeru.“ Slovo *večera* vyslovil veľmi naliehavo.

„Majster Benedikt si práve kúpil nové vydanie Culpeperovho herbára,“ povedal som. „Je s Hughom v kaviarni. Budú preč celú večnosť.“

Tom si k hrudi pritisol keramický štít. „Toto nie je dobrý nápad.“ Zoskočil z pultu a zasmial sa.

Ak sa chcete stať lekárnikom, musíte rozumieť jednému: recept je základ.

Nie je to, ako piecť koláč. Sirupy, krémy, mastičky aj lieky, ktoré majster Benedikt – s mojou pomocou – pripravoval, vyžadovali neuveriteľnú presnosť. O lyžičku menej liadku, o štipku viac anízu, a váš vynikajúci nový liek proti opuchom sa zrazí do bezcennej zelenej brečky.

Nové recepty však nepadali z neba. Museli ste ich objaviť. To vyžadovalo týždne, mesiace, ba aj roky tvrdej driny. A bolo to hrozne drahé: prísady, nástroje, uhlie na rozduchavanie ohňa, ľad do chladiaceho kúpeľa. A predovšetkým to bolo nebezpečné. Horúce plamene. Žeravé kovy. Elixíry, ktoré sladko voňali, ale rozožrali vám vnútornosti. Tinktúry, ktoré vyzerali neškodne ako voda, no stúpali z nich neviditeľné smrtiace výpary. S každým novým pokusom ste riskovali život. Takže fungujúci recept bol nad zlato.

Pokiaľ ste ho vedeli prečítať.

↓M08→

141513260709201113222403

052625260925042607251326172609261603070426

05262526092504260714041322

112215250426071017070422251006

1025252607260926131021251317041521080426142215

Tom sa poškrabkal po líci. „Čakal som, že tam bude viac slov a vôbec...“

„Je to zašifrované,“ povedal som.

Vzdychol si. „Prečo musia byť všade šifry?“

„Pretože ostatní lekárnici urobia čokoľvek, aby ti ukradli tajomstvo. Keď budem mať vlastný obchod,“ dodal som hrdo, „zapíšem všetko v šifrách. Mne recepty nikto nešlohne.“

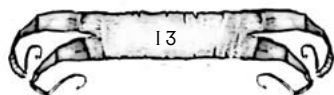
„Tvoje recepty nikto nebude chcieť. Možno len traviči.“

„Predsa som sa ospravedlnil.“

„Možno je to zašifrované,“ poznamenal Tom, „lebo majster Benedikt nechce, aby ktokoľvek čítal. A tým ktokoľvek myslím teba.“

„Každý týždeň ma učí nové šifry.“

„Naučil ťa aj túto?“

„Určite to mal v úmysle.“

„Christopher.“

„No rozlúštil som ju. Pozri sa.“ Ukázal som na poznámku ↓M08→. „Je to zámenná šifra. Každé dve číslice predstavujú jedno písmeno a tento kľúč ti vraví, ako ich nahradíš. Začni s číslom 08 a nahraď ho písmenom M, potom pokračuj v abecede ďalej. Takže 08 je M, 09 je N a tak ďalej. Takto.“

Ukázal som mu tabuľku, ktorú som zostavil.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
22	23	24	25	26	01	02	03	04	05	06	07	08
N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
09	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

Tom blúdil pohľadom medzi šifrou a radom číslic hore na strane. „Takže keď nahradíš čísla správnymi písmenami...“

„Získaš správu.“ Obrátil som pergamen, aby som mu ukázal preklad, ktorý som atramentom zapísal na zadnú stranu. Bez dĺžňov a mäkčeňov.

Strelny prach

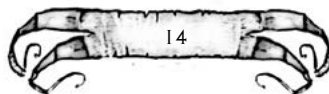
Jeden diel drevene uhlie

Jeden diel sira

Pat dielov liadok

Oddelene rozdrvit. Zmiesat.

A tak sme to aj urobili. Pustili sme sa do práce na väčšom stole ďalej od kozuba, pretože Tom rozumne podotkol, že strelný prach

a plamene nie sú kamaráti. Odpratol zo stola súpravu na púšťanie žilou a priniesol mažiare s paličkami z okna vedľa medveďa, kým ja som hľadal na policiach jednotlivé prísady.

Rozdrvil som drevené uhlie. Vo vzduchu sa vznášal čierny dym, ktorý sa miešal s vôňou sušených koreňov a bylín visiacich z trámov. Tom sa neprestajne obracal k dverám, či neuvidí majstra, ale postaral sa aj o liadok – nadvil kryštáliky, ktoré vyzerali ako obyčajná kuchynská soľ. Súra už bola v podobe jemného žltého prášku, takže kým Tom miešal jednotlivé prísady dokopy, doniesol som z dielne vzadu mosadznú rúrku, na jednom konci uzavretú, klincom som rozšíril otvor blízko tohto konca a napchal doň spletený povrázok popolavej farby.

Tom nadvihol obočie. „Majster Benedikt má v obchode zápalné šnúry?“

„Používame ich na zapalovanie vecí na dialku,“ vysvetlil som.

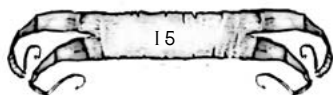
„Niečo ti poviem,“ pokračoval Tom. „Veci, ktoré musíš zapalovať z dialky, by si zrejme vôbec zapalovať nemal.“

Výsledná zmes vyzerala neškodne, ako obyčajný jemný čierny prášok. Zdvihol som rúrku a Tom ho nasypal otvorenou stranou dovnútra. Trochu sa z neho vysypalo vedľa a zrnká sa rozkotúľali po dlážke. Utlačil som prach v rúrke chumáčikom vaty.

„Čo použijeme ako delovú guľu?“ spýtal sa Tom.

Majster Benedikt nemal v obchode nič, čo by sa presne vošlo do rúrky. Nenašiel som preto nič lepšie ako hŕstku olovených guľôčok, z ktorých sme pridávali do liekov hoblinky. Vkotúľali sa do rúrky a s dutým zvukom dopadli na vatu.

Teraz sme potrebovali terč, a rýchlo. Všetko trvalo omnoho dlhšie, ako som predpokladal, a hoci som ubezpečoval Toma, že majster sa nevráti, musím povedať, že jeho príchody a odchody sa veru nedali predvídať.

„Vonku to nemôžeme skúšať,“ podotkol Tom.

V tom mal pravdu. Susedia by sa nepotešili, keby im cez miestnosti svišťali olovené guľky. A hoci vypchatý bobor na kozubovej rímse predstavoval zvodný terč, majster Benedikt by mal ešte menšiu radosť, keby sme začali bojovať so zvieratami, ktorými si vyzdobil obchod.

„A čo toto?“ navrhol som. Zo stropu neďaleko kozuba visel železný kotlík. „Môžeme streliť doň.“ Tom odstrčil antimónové poháre z druhého stola, aby bolo okolo kotlíka dosť miesta. Zdvihol som naše delo a zaprel si ho o brucho. Tom odtrhol z rozlúšteného receptu pruh pergamenu a pridržal ho v ohni, až kým sa pergamen nechtyl. Potom zapálil šnúрку. Zapraskali iskry a rozleteli sa v rúrke ako horiace sršne. Tom odskočil za pult a vykukol spoza neho.

„Sleduj,“ povedal som.

Rana mi skoro odtrhla uši. Videl som záblesk plameňov a oblak dymu, rúrka ma odhodila dozadu ako zúrivý býk a zasiahla ma rovno medzi nohy.

skutočný dôvod na hnev. Olovo z nášho dela mu rozsekalo kožuch medzi nohami a medveď na nás nemo reval, zatiaľ čo mu medzi labami vytrčali slamené črevá.

Tom si zakryl ústa dlaňou. „Tvoj majster nás zabije,“ vydýchol.

„Počkaj,“ odvetil som. Bolesť pomaly vystriedalo zdesenie v mojich útrobach. „Počkaj. To opravíme.“

„Ako? Vari máš vzadu náhradný medvedí rozkrok?“ Tom zalomil rukami a zastonal.

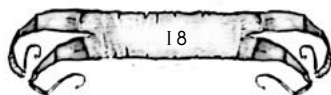
„Iba... iba mi daj chvíľku, aby som sa zamyslel,“ povedal som – a, pochopiteľne, presne v tom okamihu sa vrátil domov majster Benedikt.

Zarazil sa hneď na prahu. Bol taký vysoký, že musel vo dverách skloniť hlavu, a teraz zostal stáť zhrbený, s dlhými tmavými kučerami parochne povievajúcimi vo večernom vetre. K hrudi si chudými rukami pritískal veľkú knihu viazanú v koži – Culpeperov nový herbár. Spod tmavého zamatového kabáta mu vykúkal tmavočervený, tridsať centimetrov široký opasok s množstvom vrecúšok, o nič väčších ako palec. V každom bola zasunutá sklenená ampulka s korkovou či voskovou zátkou. Za pásom mal aj ďalšie vrecká plné užitočných predmetov: pazúrik a práchno, pinzetu, dlhú striebornú lyžičku. Ten opasok si navrhol sám, aby mohol nosiť so sebou všetky prísady a lieky – alebo aspoň tie, ktoré som nemusel vláčiť ja, keď sme šli za pacientom domov.

Majster Benedikt zíval na mosadznú rúrku, ktorá sa odkotúľala a pristála mu pri nohách. Ešte vždy sa z nej dymilo. Prižmúrenými očami zabľúdil od rúrky k nám dvom.

„Tak rýchlo vojdi, Benedikt,“ zahlaholil hlas za ním. „Vonku je poriadne zima.“

Okolo majstra preklzol statný muž a oprášil si prach z plášte ľomovaného kožušinou. Bol to Hugh Cogshall, ktorý u majstra

Benedikta ukončil svoje učenie pred pätnástimi rokmi. Teraz bol z neho tiež majster a mal súkromnú lekárňu v susednom obvode.

Pokrčil nos. „Páchne to ako...“ Zmlkol, keď uvidel mňa a Toma. Zakryl si ústa dlaňou a ukradomky pozrel na môjho majstra.

Čo najopatrnejšie som sa pozbieral na nohy. Tom stál vedľa mňa, zmeravený ako socha.

Majstrovi Benediktovi pulzovala na čele tmavá žila. Keď prehovril, z hlasu mu sálal mráz.

„Christopher?“

Preglgol som. „Á-áno, majster?“

„Premeškal som nejakú vojnu, kým som bol preč?“

„Nie, majster.“

„Tak nejakú hádku? Debatu o politike dvora?“ Z jeho slov priam sršala uštipačnosť. „Obsadili puritáni opäť parlament a zvrhli nášho panovníka?“

Tvár mi len tak horela. „Nie, majster.“

„V tom prípade,“ povedal a zaškrípал zubami, „by si mi mal vysvetliť, prečo si strieľal do môjho medveďa.“

„Nechcel som,“ šepol som. Tom vedľa mňa horlivo prikyvoval. „Bola to nehoda.“

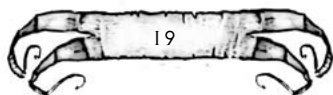
Zdalo sa, že ho moja odpoveď ešte viac rozzúrila. „Mieril si do môjho bobra a netrafil si?“

Nebol som si istý, či dokážem prehovoriť. Ukázal som na kotlík, ktorý ešte vždy ležal na stole pri ohni. Majster Benedikt na chvíľku zmlkol. Potom sťažka preriekol: „Ty si vypálil olovené guľky... do železného kotlíka... zo vzdialenosti dvoch metrov?“

Pozrel som na Toma. „Ja... my... áno.“

Majster zatvoril oči a priložil si ruku k čelu. Potom sa predklonil. „Thomas,“ povedal.

Tom sa roztriasol. Myslel som, že hádam zamdle. „Áno, pane?“

„Bež domov.“

„Áno, pane.“ Tom sa v kuse nemotorne ukláňal, schmatol zo stola svoju košeľu a vybehol na ulicu. Pribuchli sa za ním dvere.

„Majster...“ začal som.

„Čuš!“ vyštekol.

Počúvol som.

V takejto situácii by normálne učeň – v tomto prípade ja – schytil poriadny, od srdca mienený výprask. No za tie tri roky, čo som žil s majstrom Benediktom, ma nikdy neudrel. Ani raz. Bolo to také nezvyčajné, že uplynul celý rok pod jeho ochrannými krídlami, kým som si uvedomil, že ma naozaj nebude biť. Tom, ktorý cítil silu otcovej ruky na svojom tele každý deň, to pokladal za nespravodlivé. Mne to, naopak, prichodilo fér, keďže som prvých jedenásť rokov života strávil v cripplegateskom sirotinci, kde vychovatelia rozdávali výprasky ako sladkosti na jarmoku.

Niekedy som si však tak trochu želať, aby ma majster Benedikt udrel. On sa na mňa miesto toho iba smutne díval, keď som niečo vyviedol. Jeho sklamanie sa mi zadieralo pod kožu, zabodávalo sa mi do srdca a zostávalo tam.

Ako teraz.

„Dávam ti svoju dôveru, Christopher,“ povedal. „Každý deň. Zverujem ti náš obchod. Náš domov. Takto s ním zaobchádzaš?“

Zvesil som hlavu. „Ja... ja som nechcel...“

„Delo,“ nedal sa zastaviť majster Benedikt. „Mohol si si vypáliť oči. Tá rúrka mohla vybuchnúť. A keby si bol naozaj trafil kotlík – a náš Pán musí milovať bláznov, pretože nerozumiem, ako si ho mohol minúť –, zoškraboval by som tvoje kúsky zo stien oddnes až do Vianoc. Vari vôbec nemáš rozum?“

„Ospravedlňujem sa,“ zamrmlal som.

„A strelil si do môjho medveďa.“

